

Postanowienie z dnia 23 listopada 1999 r.

II UZ 130/99

Sąd pierwszej instancji nie jest właściwy do odrzucenia kasacji wniesionej od wyroku tego sądu.

Przewodniczący: SSN Teresa Romer (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 1999 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Ireny M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o wysokość składki na ubezpieczenie społeczne, na skutek zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 września 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 13 września 1999 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie odrzucił kasację Ireny M. od wyroku tego Sądu z dnia 14 lipca 1999 r., ponieważ wnioskodawczyni nie podała w kasacji wartości przedmiotu zaskarżenia, twierdząc iż kasacja dotyczy ustalenia prawa.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wbrew odmiennym twierdzeniom wnioskodawczyni sprawa o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne jest sprawą o świadczenie. W tego typu sprawach, zgodnie z treścią art. 393 pkt 1 KPC kasacja nie jest dopuszczalna jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 5 tysięcy złotych. Jak wynika z treści art. 393³ KPC określenie wartości przedmiotu zaskarżenia należy do formalnych warunków

kasacji. Sąd drugiej instancji zasadnie wezwał wnioskodawczynię do uzupełnienia kasacji przez podanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Wnioskodawczyni nie podała tej wartości a tym samym kasacja nie spełnia formalnych warunków. Skoro mimo wezwania Sądu drugiej instancji Irena M. nie uzupełniła braków w wyznaczonym terminie, kasacja zgodnie z art. 393⁵ KPC podlegała odrzuceniu jak uczynił to Sąd Apelacyjny. W tych okolicznościach na postanowienie o odrzuceniu kasacji odpowiada prawu (art. 393⁵ KPC).

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====